

515 Jako dítky k Otcí svému

transpozice 2

Přijímání, Závěr

Přijímání

5. K to - bě pů - jdem, Lá - s - ko věč - ná, v těž - kých zkou - škách vez - dej - ších,

mi - lost tvo - je ne - ko - neč - ná, chraň a sil nás v do - bách zých.

Do - pře - j nám, ó vzác - ný hos - ti, jenž zde skrý - váš bož - ství zář,

by - chom jed - nou na věč - nos - ti vi - dě - li tě tvá - ří v tvář.

Závěr

6. K stolu Páně jíti mohu,
jaký je to dar a div!
S kající chystám Bohu
stánek, aby v něm byl živ.
Láska, naděje a víra,
jež Bůh do mě vdechl sám,
kéž v mém srdci neumírá,
když si z něho stvořil chrám.

7. Oběť tvá je dokonána,
Kriste, Králi nejvyšší;
kde tvá smrt je zvěstována,
tam ať svět ji uslyší.
My, kdo její cenu známe,
buďme hlasem v mlčení.
Až své dílo vykonáme,
kéž jsme s tebou spojeni.

Přijímání 2

6. K sto - lu Pá - ně jí - ti mo - hu, ja - ký je to dar a div!

S ka - jíc - nos - tí chys - tám Bo - hu stá - nek, a - by v něm byl živ.

Lás - ka, na - dě - je a ví - ra, jež Bůh do mě vde - chl sám,

kéž v mém srd - ci ne - u - mí - rá, když si z ně - ho stvo - řil chrám.

Závěr

7. O - běť tvá je do - ko - ná - na, Kris - te, Krá - li nej - vyš - ší;

kde tvá smrt je zvě - sto - vá - na, tam ať svět ji u - sly - ší.

My, kdo je - jí ce - nu zná - me, buď - me hla - sem v ml - če - ní.

Až své dí - lo vy - ko - ná - me, kéž jsme s te - bou spo - je - ni.